

Barry Lyga

Ik jaag op killers

1

Tegen de tijd dat Jazz op het weiland buiten de stad aankwam, hing al overal geel politielint, van paaltje naar paaltje gespannen in een soort dronken, scheve zeshoek.

Het wemelde in het weiland van de agenten: staatspolitie in kaki-uniform, een groepje hulpsheriffs in het blauw, en zelfs een technisch rechercheur in een spijkerbroek en windjack. Van die laatste was Jazz echt onder de indruk. Het stadje Lobo's Nod was te klein voor een eigen technische recherche, dus meestal namen de hulpsheriffs zelf het verzamelen van bewijsmateriaal ter plaatse voor hun rekening. Het feit dat ze er nu werkelijk een echte technisch rechercheur van twee stadjes verderop hadden bijgehaald – en dat nog wel op een zondagochtend – betekende dat ze dit geval serieus namen. Een paar hulpsheriffs speurden op handen en knieën de grond af, en Jazz glimlachte toen hij een vent met een metaaldetector vlak buiten het politielint heen en weer zag lopen. Een van de staatsagenten had een goedkoop digitaal videocameraatje in zijn hand en liep daarmee langzaam om het afgezette gedeelte heen.

En degene die de leiding had over dit alles was sheriff G. William Tanner. Hij stond met zijn vuisten in zijn uitpuilende zij aan de zijkant terwijl zijn manschappen zijn opdrachten uitvoerden.

Jasper 'Jazz' Dent was niet van plan zich aan de politie te laten zien. Hij kroop de laatste vijftien meter op zijn buik door de struiken en het hoge gras en zocht geduldig een goed uitkijkpunt op. Dit deel van de oude Harrison-boerderij was ooit een akker vol eindeloze rijen sojabonen geweest; nu stonden er alleen nog oude gebogen en geknakte stengels, onkruid, lisdodden en struiken. Perfecte

dekking, eigenlijk. Van hieraf kon Jazz de hele plaats delict overzien, die zo handig was afgebakend met het gele lint.

‘Wat hebben we hier?’ mompelde Jazz in zichzelf toen de videomaker ongeveer drie meter vanaf het lichaam ineens bleef staan en iets riep. Jazz was te ver weg om hem te verstaan, maar hij wist dat het iets belangrijks was, want iedereen draaide zich meteen die kant op en een hulpsheriff haastte zich naar de man met de camera toe.

Jazz pakte zijn verrekijker. Hij had er drie, allemaal voor verschillende doeleinden, allemaal cadeaus van zijn vader, die heel specifieke redenen had gehad om ze aan zijn zoon te geven.

Jazz probeerde niet bij die redenen stil te staan. Op dit moment was hij gewoon blij dat hij deze verrekijker bij zich had: een Steiner 8x30, waterdicht, met rubber bekleed, iets meer dan een halve kilo zwaar. Maar het grootste voordeel ervan waren de blauwgetinte lenzen, waardoor schittering en spiegeling bijna geheel verdwenen. Dat betekende dat de vijand – of bijvoorbeeld een groep agenten op slechts twintig meter afstand – geen glimp zou opvangen van de zon die op het glas weerkaatste en je uit je schuilplaats zou sleuren.

Stof en allerlei stuifmeel dat nog in de lucht hing kriebelden in Jazz’ neus, en hij wist nog net te voorkomen dat hij nieste. *Als je kandidaten aan het zoeken bent, had Goeie Ouwe Pa hem verteld, moet je heel stil zijn, snap je? De meeste mensen hebben kleine, lawaaiige gewoonten waarvan ze zich niet eens bewust zijn. Dat mag je niet doen, Jasper. Je moet volkomen stil zijn. Doodstil.*

Hij haatte de meeste dingen aan Goeie Ouwe Pa, maar wat hij nog wel het meest haatte was dat Goeie Ouwe Pa vrijwel altijd gelijk had.

Hij zoomde in op de staatsagent met de videocamera, maar de anderen verdrongen zich om hem heen en maakten het onmogelijk te zien waar iedereen zo opgewonden over was. Jazz zag dat een van hen een plastic bewijszakje omhooghield, maar voordat hij kon scherpestellen op het zakje, liet de agent zijn arm weer zakken en verdween het zakje achter zijn bovenbeen.

‘Iemand heeft bewijs gevonden...’ zong Jazz heel zachtjes, maar meteen beet hij op zijn lip.

De meesten van die gasten willen gepakt worden, had Goeie Ouwe Pa hem meer dan eens verteld. Begrijp je wat ik zeg? Meestal worden

ze gepakt omdat ze dat willen, niet omdat iemand ze doorheeft, niet omdat iemand ze te slim af is.

Jazz deed op zich niets verkeerd, hij lag gewoon op zijn buik te kijken naar de politie die bezig was op de plaats delict, maar als ze hem snaptten zouden ze hem waarschijnlijk afvoeren en zou hij een stevige preek krijgen van G. William, en dat wilde hij niet.

Hij was eerder die ochtend thuis geweest, met zijn slaapkamerdeur stevig dicht tegen een van zijn grootmoeders periodieke tirades (die steeds vaker voorkwamen), toen de politescanner heel nuchter een code twee-twee-dertien had aangekondigd: er was een lijk gevonden. Jazz had zijn rugzak gegrepen – al ingepakt met alles wat hij nodig had voor een surveillance – en was via de regenpijp bij zijn raam naar beneden geklommen. (Hij had geen zin om oma in de gang tegen te komen en te worden opgehouden door haar getier.)

Een lijk was niets nieuws in Lobo's Nod. De laatste keer dat er lijken waren gevonden, was Jazz' leven op de kop gezet. Hoewel dat al jaren geleden was en iedereen het achter zich had gelaten, waren er nog altijd momenten dat Jazz vreesde dat zijn leven nooit meer helemaal normaal zou worden.

Terwijl de agenten om G. William heen dromden, richtte Jazz zijn kijker weer op het lichaam. Voor zover hij van zo grote afstand kon zien, was er weinig serieus letsel: geen duidelijk zichtbare steek- of kogelwonden. Er viel hem niets heel bijzonders op, maar hij had dan ook niet bepaald het beste uitkijkpunt.

Hij was vrij zeker van twee dingen: het was een vrouw, en ze was naakt. Naakt was logisch. Naakte lijken waren lastiger te identificeren. Kleren vertelden je van alles over een slachtoffer, en zodra je het slachtoffer had geïdentificeerd, was je één stap dichterbij het identificeren van degene die een slachtoffer van die persoon had gemaakt.

Alles wat ze vertraagt – al is het maar een paar minuten – is goed, Jasper. Je moet zorgen dat het lekker traag gaat. Traag als een schildpad. Traag als ketchup.

Door de kijker zag hij dat G. William zweet van zijn voorhoofd veege met een geruite zakdoek. Jazz wist uit ervaring en door observatie dat die zakdoek jaren geleden door de overleden vrouw

van de sheriff was geborduurd met het monogram GWT. G. William had zeker tien van die snotlappen, die zorgvuldig werden onderhouden. Hij was de enige man in de stad – waarschijnlijk de enige ter wereld – die zijn zakdoeken naar de stomerij bracht.

De sheriff was een goeie vent. Je eerste indruk van hem was dat hij een soort parodie op zichzelf was, maar onder die barbecuebuik en die slappe snor met de kleur van afwaswater was hij een behoorlijk geniale politieman, zoals Jazz uit persoonlijke ervaring wist. Tanner bestierde vanuit het bureau in Lobo's Nod de complete gemeentelijke politie, waarvoor hij alom werd gerespecteerd, niet alleen in de gemeente maar in de hele staat. De staatspolitie stuurde heus niet voor de eerste de beste een mannetje om een weiland te filmen. Tanner had invloed.

Jazz verplaatste zijn verrekijker een stukje en ving een glimp op van het bewijszakje dat G. William nu in de zon hield. Heel even, en zijn hart stond bijna stil, wist hij zeker dat wat er in dat zakje zat niet echt kon zijn. Maar door de houding van de sheriff kreeg Jazz een perfect, door de verrekijker vergroot beeld van wat erin zat.

En daarvan ging het hart van Jazz zo luid bonzen dat hij dacht dat Tanner het van die afstand zou horen. Een lijk in een weiland was één ding. Dat gebeurde wel eens. Een zwerver. Een wegloper. Van alles. Maar dit... Dit voorspelde iets nieuws. Iets groots. En Jazz had het ontmoedigende gevoel dat de mensen met beschuldigende ogen naar hém zouden gaan kijken. *Het was ook alleen maar een kwestie van tijd*, zouden ze zeggen. *Het moest er vroeg of laat een keer van komen*, zouden ze zeggen.

Dus begon hij mogelijke alibi's na te gaan. Gezien de betrekkelijk goede staat van het lichaam schatte hij dat de vrouw ergens in de afgelopen zes uur was vermoord... en hij had de hele nacht thuis in bed gelegen... met alleen oma in huis. Niet de meest betrouwbare getuige ter wereld.

Connie. Connie zou wel voor hem liegen als het nodig was.

Die gedachte ging een fractie van een seconde door zijn hoofd, maar werd bijna meteen verdreven door het geluid van een voertuig dat rommelend de helling op kwam.

Het weiland was bijna horizontaal, maar niet helemaal. Het was vlak op de plek waar het lichaam lag, maar een meter of honderd

verder naar het zuiden glooide het iets omlaag, en op ongeveer tweehonderd meter naar het noorden ging het iets steiler omhoog. Het voertuig dat over de weg vanuit het zuiden aankwam, was een gedeukte oude Ford-stationwagen uit de tijd dat ze nog lood in benzine stopten. MORTUARIUM LOBO'S NOD stond er professioneel, zij het een beetje overdreven, op het portier. Dat betekende...

En inderdaad, twee agenten liepen met een slaphangende lijkenzak tussen hen in naar de dode toe. Het voorlopige onderzoek van de plaats delict was afgerond.

Jazz keek toe terwijl een agent zorgvuldig het hoofd van het slachtoffer inpakte en vervolgens hetzelfde deed met de handen en voeten.

Kijk altijd naar de handen en voeten, fluisterde Goeie Ouwe Pa vanuit het verleden. En de mond en oren. Je zou ervan opkijken wat er soms achterblijft.

Hij knipperde met zijn ogen om de stem te verdrijven en keek naar de mannen die de dode vrouw in de zak schoven en die dicht-ritsten. Terwijl hij het gehannes met de lijkenzak bekeek, trok iets vanuit zijn ooghoeken zijn aandacht. Hij probeerde het te negeren. Het was iets wat hij niet echt wilde opmerken, maar hij kon er niets aan doen. Hij had het nu gezien; het was niet anders.

Er was een smeris bij die een beetje opzij stond. Niet zo ver van het lichaam dat je zou denken dat hij niets op de plaats delict te zoeken had, maar wel zo ver weg dat niemand hem zou vragen om er-gens bij te helpen. Hij stond daar gewoon, en voor ieder ander die toekeek zou het erop lijken dat de agent alleen maar probeerde niemand voor de voeten te lopen.

Jazz dacht dat hij alle agenten in Lobo's Nod kende, en zelfs de meeste uit de omliggende stadjes. Deze man droeg een uniform van Lobo's Nod, maar hij was een vreemde.

En hij was kláár. Dat was de enige manier waarop Jazz het kon beschrijven: klaar. Kwetsbaar. Makkelijk. Hij stond niet helemaal stil, maar friemelde met twee vingers van zijn linkerhand een beetje aan een ruwe plek op het leer van zijn wapenriem, vlak naast zijn busje traangas.

Hij zou gemakkelijk uit te schakelen zijn. Ondanks zijn politie-training. Ondanks zijn wapen, zijn traangas en zijn wapenstok. Jazz

kon zich kristalhelder voorstellen dat hij dat deed; hij kon het zelfs door zijn verreijker zien alsof het al gebeurde.

Jazz kon mensen lezen. Het was niet iets waar hij moeite voor deed; voor hem was het even natuurlijk als ademen. Het ging net zoals wanneer je een reclamebord langs de snelweg ziet staan. Je denkt niet echt aan dat reclamebord, je merkt het gewoon op, je hersenen verwerken het, en dat is dat.

Hij sloot zijn ogen even en probeerde te denken aan Connie, aan hen twee samen in de Schuilplaats. Aan basketballen met Howie. Aan zijn moeder, aan het laatste wat hij zich van haar kon herinneren voordat ze verdween. Hij probeerde aan van alles te denken – van álles – behalve aan hoe makkelijk het zou zijn om naar die agent toe te lopen...

Hem op zijn gemak te stellen, hem in te palmen, en dan...

Een graai naar die riem. Dat traangas. Die wapenstok. De revolver.

Het zou zo makkelijk zijn.

Het wás zo makkelijk.

Jazz opende zijn ogen. Het lijk was in de stationwagen gelegd. Zelfs van deze afstand hoorde hij de portieren dichtslaan.

Hij veegde zweet van zijn voorhoofd. G. William liep voorzichtig de heuvel af naar de weg, naar zijn auto. De andere agenten bleven nog op de plaats delict.

Dat bewijszakje. Jazz kon het niet uit zijn hoofd zetten. Wat hij erin had zien zitten.

Een vinger.

Een afgesneden vinger.

2

Jazz kroop achteruit de struiken uit en liep behoedzaam terug naar zijn Jeep, die hij had achtergelaten op een oud zandpad over het land van de Harrison-boerderij.

Jazz zou naar G. William gaan. Hij moest wel. Om het lijk te zien. Hij zou zijn eigen verleden onder ogen zien en kijken welke invloed dat op hem had. Als het al invloed had. Misschien wel niet. Of misschien het juiste sóórt invloed. Misschien zou het iets bewijzen aan de wereld, en aan hemzelf.

Een lijk was één ding. Maar die vinger... Dat was nieuw. Dat had hij niet verwacht. Het betekende...

Stuiterend op de bijna totaal weggesleten vering van de oude, verrotte Jeep van zijn vader probeerde hij niet te denken aan wat het betekende, hoewel die vinger in zijn verbeelding bleef zweven alsof hij naar Jazz wees. Niet dat Jazz nog nooit een lijk had gezien. Of een plaats delict. Jazz had die dingen al sinds zijn vroegste jeugd gezien, dankzij Goeie Ouwe Pa. Voor Goeie Ouwe Pa was 't het hele jaar door Neem Je Zoon Mee Naar Je Werk-dag. Jazz had plaatsen delict gezien zoals agenten zouden willen dat ze die konden zien: door de ogen van de crimineel.

De vader van Jazz – William Cornelius 'Billy' Dent – was de beruchtste seriemoordenaar van de eenentwintigste eeuw. Hij had zich gevestigd in het slaperige stadje Lobo's Nod en had zich daar grotendeels koest gehouden volgens het oude gezegde: 'Niet poepen waar je eet'. Maar uiteindelijk had de tijd Billy Dent ingehaald. De tijd, en zijn eigen onbedwingbare neigingen. Hoewel hij een meesterlijk moordenaar was, die in de voorafgaande eenentwintig

jaar meer dan honderd mensen had vermoord, kon hij zich uiteindelijk toch niet bedwingen. Na de vondst van twee lijken in Lobo's Nod had G. William Tanner uiteindelijk Billy opgespoord en in de boeien geslagen. Het was een droevig en oneervol einde aan Billy Dents carrière: niet opgepakt door een of andere FBI-agent met een insigne en de macht van de nationale overheid achter zich, maar door een plattelandssheriff met een bierbuik, een vet accent en één fatsoenlijke politiewagen voor het hele bureau.

Eigenlijk... Misschien had Goeie Ouwe Pa gelijk. Misschien wilden al die gasten – inclusief Billy Dent – wel gepakt worden. Waarom zou je anders jagen in je eigen woonplaats? Waarom zou je poepen waar je at?

Jazz zette zijn auto op de parkeerplaats bij het bureau van de sheriff, een gasbetonnen gebouw van één verdieping in het centrum. Elk verkiezingsjaar beloofde een of ander gemeenteraadslid wel om 'ons sombere, grimmige centrum van wetshandhaving een beetje te verfraaien', en na elke verkiezing sluisde G. William dat geld dan door naar betere spullen en hogere salarissen voor zijn hulpsheriffs.

Jazz mocht G. William graag. En dat wilde wel wat zeggen, als je naging dat hij was opgevoed om respect én verachting te koesteren voor politieagenten in het algemeen, om het nog maar niet te hebben over de agent die uiteindelijk een einde maakte aan Billy Dents legendarische, langdurige carrière van moord en marteling. Sinds G. William vier jaar geleden Goeie Ouwe Pa had gearresteerd, had hij contact onderhouden met Jazz, bijna alsof hij het rot vond dat hij Jazz zijn vader had afgepakt. Iedereen met een beetje verstand zag in dat de opsluiting van Goeie Ouwe Pa het beste was wat Jazz ooit had kunnen overkomen. Die arme G. William en zijn ouderwetse katholieke schuldgevoel ook.

Af en toe nam Jazz G. William in vertrouwen. Dingen die hij Connie en Howie al had verteld, meestal, maar waarover hij de mening van een volwassene wilde horen. Twee dingen bleven tussen hen onuitgesproken, maar wel begrepen: G. William wilde niet dat Jazz net zo eindigde als Billy, en Jazz vertrouwde G. William niet álles toe.

Zo ongeveer het enige wat Jazz niet leuk vond aan de sheriff was dat hij erop stond dat iedereen hem 'G. William' noemde. Hij vond

het te veel klinken alsof iedereen steeds 'Hé, William!' tegen de sheriff zei.

Op het bureau knikte Jazz naar Lana, de secretaresse en centraliste. Ze was knap en jong en Jazz probeerde niet te denken aan wat zijn vader met haar zou hebben gedaan als hij de kans had gekregen.

'Is G. William er?' vroeg hij, alsof hij dat niet wist.

'Hij is hier net als een tornado langsgeraasd,' zei Lana, 'en toen meteen weer terug.' Ze wees naar het toilet. G. Williams blaas kon het niet aan om lang van zijn bureau weg te zijn.

'Is het goed als ik op hem wacht?' vroeg Jazz zo rustig mogelijk, alsof hij niet stond te popelen om dat kantoor in te komen.

'Ga je gang.' Ze wuifde hem door naar het kantoor van G. William.

'Bedankt,' zei hij, en toen – omdat hij er niets aan kon doen – schonk hij haar zijn meest stralende glimlach van tig megawatt. 'De Charmeur' noemde Billy die altijd. Alweer iets wat van vader op zoon was doorgegeven.

Lana lachte terug. Het was totaal geen uitdaging om haar te laten lachen.

De deur van het kantoor stond open. Er lag een vel papier op de hoek van het bureau, onder de lichtbundel van een oude, lampvormige roestberg. Jazz wierp een snelle blik over zijn schouder en draaide het papier om zodat hij het kon lezen. VOORLOPIGE AANTEKENINGEN stond er bovenaan.

– NAAR LAB VOOR ID

– AFGESNEDEN VINGERS

Het gerammel van handboeien en de zware tred van G. William waarschuwden hem. Hij draaide het papier weer om en stapte bij het bureau weg voordat de sheriff binnenkwam.

'Hé, Jazz.' G. William schoof achter zijn bureau en legde een beschermende hand op zijn voorlopige aantekeningen. Hij was niet achterlijk. 'Wat kan ik voor je doen? Ik heb het een beetje druk op het moment.'

Afgesneden vingers, dacht Jazz. Vingers, meervoud. Geen enkel-